

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 113/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok łączny Sądu Okręgowego w P.z dnia (...) r. w sprawie (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		Skazany D. K.	- prawidłowa postawa skazanego w okresie osadzenia w zakładzie	Opinia o skazanym z zakładu karnego z dnia 9 grudnia 2020 r.	k. (...)

			<p>karnym, w tym brak kar dyscyplinarnych, uzyskiwanie nagród regulaminowych,</p> <ul style="list-style-type: none"> - aktualne odbywanie przez skazanego kary w zakładzie karnym zamkniętym, w systemie programowego oddziaływania, - odbycie przez skazanego programów poprawczych edukacyjnych, - wykonywanie przez skazanego pracy na terenie zakładu karnego oraz odbywanie kursu zawodowego. 	
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.	Opinia o skazanym z	Był to dokument, z którego dowód		

	zakładu karnego z dnia (...) r.	dopuszczono w toku postępowania apelacyjnego z urzędu. Z uwagi na urzędowy charakter tego dokumentu i niekwestionowanie jego wiarygodności przez żadną ze stron, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw by wiarygodność tę poddać w wątpliwość. Dokument ten miały przy tym znaczenie dla rozstrzygnięcia, jako dostarczający wiedzy o sposobie funkcjonowania skazanego w czasie orzekania kary łącznej.	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
1.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na	# zasadny	
2.		# częściowo zasadny	

<p>3. 1. 2.</p>	<p>uznaniu, że związek czasowy pomiędzy popelnionymi przez skazanego przestępstwami nie uzasadnia orzeczenia kary łącznej w oparciu o zasadę absorbpcji.</p> <p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, że postawa skazanego nie pozwala na orzeczenie kary łącznej w oparciu o zasadę absorbpcji.</p> <p>Zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej kary łącznej, wynikającej z orzeczenia kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a to z uwagi na zastosowanie zasady asperacji bliższej kumulacji, pomimo że w spawie nie zachodziły okoliczności, które przemawiałyby za orzeczeniem kary tak surowej.</p>	<p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach</p>			

uznania zarzutu
za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny

Ad. pkt 1

W przedmiotowej sprawie – wbrew stanowisku apelującego obrońcy – więź podmiotowo– przedmiotowa pomiędzy poszczególnymi przypisanymi skazanemu czynami była umiarkowanie ścisła. Sąd I instancji w sposób należyty uwzględnił przy wymiarze kary łącznej separację czasową popełnionych przestępstw, a zatem to, że przestępcza działalność skazanego, składająca się na wyszczególniony ciąg, obejmowała okres (...). Oczywiście bezzasadne była zaś ocena wyrażona w apelacji, jakoby czyny popełnione w okresie ponad rocznej

przestępczej
działalności
skazanego,
mogły być
uznane za
pozostające „w
bliskim związku
czasowym”.

Słusznie zatem
rozpiętość
czasowa
pomiędzy
poszczególnymi
czynami
skazanego
potraktowana
została jako
argument
przemawiający
za
zastosowaniem
przy wymiarze
kary łącznej
zasady asperacji
i sprzeciwiający
się
jednoznacznie
ukształtowaniu
owej kary łącznej
przy
zastosowaniu
metody
absorpcji.

Argumentu
przemawiającego
za
łagodniejszym
wymiarem kary
łącznej nie
dostarczały
także
okoliczności
dotyczące
podobieństwa
popelnionych
przez skazanego
przestępstw.
Jakkolwiek

bowiem – co
trafnie
uwzględnił Sąd
I instancji –
były to czyny
w większości
jednorodnjowe,
jako że skazany
atakował nimi
dobro w postaci
życia i zdrowia
ludzkiego, to
jednak kierował
je także
przeciwko
rodzinie i opiece.
Były to przy tym
czyny
popelnione w
odmiennych
sytuacjach i przy
zastosowaniu
różnych
sposobów
działania
sprawcy. Brak
było zatem
przesłanek do
tego, by
okoliczności tej
nadawać dalej
idącą wymowę
łagodzącą, niż
uczynił to Sąd I
instancji.

Przytoczone
okoliczności
sprzeciwiały się
postulowanemu
przez
apelującego
uznaniu, że
skazanemu
winna być
wymierzona
kara łączna w
mniejszym
rozmiarze, niż
przyjął Sąd I

instancji, w
szczególności
przy
zastosowaniu
zasady
absorpcji.
Czyniło to
podniesiony w
apelacji zarzut
błędu w
ustaleniach
faktycznych
bezzasadnym.

Ad. pkt 2

Wskazania
wymagało, że dla
wymiaru kary
łącznej może
mieć znaczenie
także
zachowanie
skazanego w
czasie
wymierzania
też kary,
jednakże –
wbrew
stanowisku
apelującego,
który w swej
apelacji rozwinął
argumentację
również z tego
zakresu – nie
można mu
nadawać
nadmiernego
znaczenia,
przeważającego
słuszność kary
wynikającą ze
stopnia związku
zbiegających się
przestępstw, bo
ma ono jedynie
funkcję
subsydiarną
(art. 571 §

1 k.p.k.), to jest ma pomóc w określeniu celowości kary łącznej (por: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 listopada 2006 roku, AKa 218/06, KZS 2006/12/23).

Zauważyć przy tym należało, że dopuszczona w toku postępowania opinia o skazanym z zakładu karnego, powołana w sekcji 2.2.1. niniejszego uzasadnienia, dostarczyła generalnie pozytywnych informacji dotyczących skazanego i jego aktualnego funkcjonowania w czasie odbywania kary pozbawienia wolności. Podkreślenia wymagało jednakże, że okoliczności z omawianego zakresu – niewątpliwie o korzystnej dla skazanego wymowie – nie mogły przemawiać za

obniżeniem
wymiaru kary
łącznej, poniżej
tej, orzeczonej
przez Sąd I
instancji.
Uwzględnieni
tych
okoliczności
przemawiało
bowiem za
orzeczeniem
kary łącznej przy
zastosowaniu
zasady asperacji
– co uczynił Sąd
I instancji –
nie dostarczało
jednakże
przesłanek na
tyle wyrazistych,
by przeważać
wymiar kary w
stronę absorpcji.
I w tym
wypadku zatem
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
okazał się
bezzasadny.

Ad. pkt 3

Argumentacja
przytoczona
przez
apelującego na
poparcie jego
stanowiska o
nadmiernej
surowości kary
łącznej (...)
miesiący
pozbawienia
wolności,
okazała się
nietrafna.

Zważyć należało, że regulujący kwestię dyrektyw wymiaru kary łącznej przepis art. 85a k.k. – jakkolwiek nie zawiera wyczerpującego katalogu tychże dyrektyw – wskazuje te, które mają być w szczególności przez sąd uwzględniane przy jej wymiarze. Do takich dyrektyw należą zaś: dyrektywa szczególnoprewencyjna (cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara łączna ma osiągnąć w stosunku do skazanego) i ogólnoprewencyjna (potrzeba w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa). Dotychczas także przyjmowano w orzecznictwie i doktrynie, że dyrektywa stopnia winy i dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości nie powinny mieć

zasadniczego
znaczenia przy
wymiarze kary
łącznej, zostały
one bowiem już
uwzględnione w
ramach
karnoprawnej
oceny czynów,
za które
wymierzono
kary, będące
następnie
podstawą
wymiaru kary
łącznej;
orzekanie kary
łącznej powinno
natomiast
uwzględnić
przede
wszystkim
elementy
związane z osobą
sprawcy (por.
Kardas [w:]
Wróbel, Zoll I/2,
s. 500; wyrok
SA w Katowicach
z 26.07.2007 r.,
II AKa 186/07,
Prok. i Pr.-
wkł. 2008/6,
poz. 29 – za
P. Kozłowska –
Kalisz:
Komentarz do
art. 85a k.k., stan
prawny na dzień
8 czerwca 2020
r., LEX).

Zauważyć
jednakże
należało, że
użycie w
powołanym
wyżej przepisie
art. 85a zwrotu
„przede

wszystkim”
pozwala
uwzględnić
relacje
zachodzące
pomiędzy
prawomocnie
osądzonymi
czynami, które
sprowadzają się
do łączącego je
związku
przedmiotowo-
podmiotowego
oraz dzielących
je odstępów
czasowych, tak
aby orzeczona
kara łączna
zawierała w
sobie całościową
ocenę
przestępczej
działalności
skazanego i we
właściwy sposób
miarkowała
zastosowaną
wobec niego
represję karną.
Im bliższe są
te relacje, tym
bardziej wyrok
łączny powinien
być zbliżony do
dopuszczalnego
minimum,
uwarunkowanego
wysokością kar
orzeczonych za
przestępstwa
objęte tym
wyrokiem (tak:
wyrok SA w
Białymstoku z
24.05.2018 r., II
AKa 49/18, LEX
nr 2531896).

Stanowisko apelującego nie uwzględniało zatem należycie tego, że kryteria wyboru zasady rządzącej wymiarem kary łącznej, zamykają się przede wszystkim w ramach przesłanek dotyczących związków podmiotowo – przedmiotowych pomiędzy poszczególnymi czynami, za które orzeczono kary jednostkowe podlegające łączeniu. Okoliczności z tego zakresu miały więc przy miarkowaniu wysokości orzekanej wobec skazanego kary łącznej, znaczenie pierwszorzędne.

Jak zaś wykazała, wywołana apelacją obrońcy, kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku – a co opisano powyżej w odniesieniu do zarzutu nr

1 apelacji –
Sąd I instancji
dokonał
prawidłowej
oceny związku
przedmiotowego
pomiędzy
poszczególnymi
czynami
przypisanymi
skazanemu w
ramach
ustalonego ciągu
przestępstw.

Zaprezentowane
powyżej
okoliczności w
pełni
upoważniały
zatem Sąd I
instancji
zarówno do
odstąpienia od
zasady absorpcji
i od dalszego
łagodzenia
wymiaru kary
łącznej, jak i
do orzeczenia
wobec
skazanego tej
kary z
zastosowaniem
reguły asperacji
faktycznie
bliższej
kumulacji kar.
Kara tak
ukształtowana –
w rozmiarze
(...)miesiący
pozbawienia
wolności,
mieściła się
w ustawowych
granicach i nie
mogła być
uznana za rażąco
nadmiernie

surową, w szczególności wobec granic kary łącznej w przedmiotowej sprawie zamykających się pomiędzy (...) pozbawienia wolności. Kara, jaką wymierzył Sąd I instancji – w obliczu omówionych powyżej okoliczności rzutujących na wymiar kary łącznej – była odpowiednia dla realizacji celów tak prewencji indywidualnej, jak i tych dotyczących kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zauważyć przy tym należało, że – jakkolwiek nie stanowi to warunku prawidłowości orzekania kary łącznej – wysokość tej kary, jak wskazano wcześniej, niższa była od rzeczywistej sumy kar podlegających łączeniu, a także powodowała faktyczne zmniejszenie

rozmiaru represji karnej, mającej być wobec skazanego obecnie wykonywaną.		
Wniosek		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie skazanemu kary łącznej(...)miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Ewentualny – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Ad. 1</p> <p>Wbrew stanowisku apelującego obrońcy skazanego D. K. – brak było podstaw do zakwestionowania</p>		

zawartego w wyroku Sądu I instancji zaskarżonego rozstrzygnięcia co do kary łącznej pozbawienia wolności, w szczególności apelacja nie wykazała zasadnych podstaw do postulowanego przez obrońcę wymierzenia skazanemu kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji.

Ad. 2 – zarzut ewentualny

Apelujący obrońca nie wykazał też, jakoby postępowanie przed Sądem I instancji dotknięte było wadami wskazującymi na konieczność jego ponownego przeprowadzenia.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1. Pominięcie przez Sąd I instancji

	<p>przepisu regulującego kwestie orzekania kary łącznej w sytuacji, gdy łącznie podlegają kary pozbawienia wolności orzeczona z warunkowym zawieszeniem wykonania oraz o charakterze bezwzględny.</p> <p>Zmiana przepisów regulujących orzekanie kary łącznej, która weszła w życie po dniu wydania zaskarżonego wyroku.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Sąd odwoławczy zobligowany był rozważyć z urzędu kwestię uzupełnienia podstawy prawnej wymiaru kary łącznej oraz zmiany regulacji prawnej będącej podstawą zaskarżonego orzeczenia, która to zmiana weszła w życie po wydaniu</p>		

<p>zaskarżonego wyroku łącznego, ale przed jego uprawomocnieniem się i skutkowałą potrzebą uzupełnienia podstawy prawnej orzeczenia w przedmiocie kary łącznej.</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.1 Pkt II 0.1 wyroku</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zaskarżone orzeczenie w całości – poza uzupełnieniem jego podstawy prawnej</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Apelujący obrońca skazanego D. K. nie zdołał</p>		

skutecznie zakwestionować konkluzji Sądu I instancji co do wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności. W oparciu o trafnie wybraną, obowiązującą od dnia (...)r. regulację prawną, Sąd I instancji zasadnie ustalił – czego skarżący, nie kwestionował – że w stosunku do skazanego zachodziły warunki do wydania wyroku łącznego, tak formalne, jak i merytoryczne, i to co do kar wskazanych w zaskarżonym orzeczeniu, obejmujących podlegający łączeniu ciąg skazań.

Prawidłowe okazało się także, zawarte w zaskarżonym wyroku, orzeczenie o wysokości kary łącznej pozbawienia wolności. Jak wskazano powyżej, zarzuty kwestionujące wysokość

<p>orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, w tym zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych oraz rażącej nadmiernej surowości tej kary, okazały się bezzasadne.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.1 Pkt I 0.0.2 wyroku</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Podstawa prawna rozstrzygnięcia o karze łącznej – poprzez jej uzupełnienie o przepisy art. 89 § 1a i 1b k.p.k. oraz art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z</p>		

wystąpieniem (...)19 (Dz.U. z 2020 r., poz. 1086 ze zm.).	
Zwięźle o powodach zmiany	
Jak wynika z przepisów art. 455 k.p.k., nie zmieniając ustaleń faktycznych, sąd odwoławczy poprawia błędną kwalifikację prawną niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów. W przedmiotowej sprawie zaś bezspornym było, że jedna z podlegających łączeniu kar jednostkowych orzeczona została wobec skazanego z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wobec tego, podstawa wymiaru kary łącznej winna uwzględniać także odnoszące się do takiej sytuacji (a pominięte przez Sąd I instancji w sentencji wyroku)	

przepisy art. 89 §
1a i 1b k.p.k.

Nadto, w chwili
orzekania przez
Sąd odwoławczy
obowiązywały
przepisy
rozdziału IX
Kodeksu
karnego w
brzmieniu
nadanych
przepisami
zmieniającymi,
zawartymi w art.
38 ustawy z dnia
19 czerwca 2020
r. o dopłatach do
oprocentowania
kredytów
bankowych
udzielanych
przedsiębiorcom
dotkniętym
skutkami (...)19
oraz o
uproszczonym
postępowaniu o
zatwierdzenie
układu w
związku z
wystąpieniem
(...)19 (Dz. U.
2020.1086).

W
przedmiotowej
sprawie
zastosowanie
znajdowały
jednakże
przepisy
rozdziału IX
Kodeksu
karnego w ich
poprzednim
brzmieniu,
nadanych
nowelizacją,

która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r. Jak bowiem wynikało z przepisów przejściowych, zawartych w art. 81 ust. 1 powołanej wyżej ustawy covidowej z dnia 19 czerwca 2020 r. – przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej w art. 38, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. W przypadku zaś skazanego kary jednostkowe wymierzone były przed wskazanym dniem, tj. przed dniem (...) r.

W tej sytuacji, podstawę prawną orzekanej kary łącznej należało uzupełnić o powołany przepis intertemporalny, uzasadniający zastosowanie regulacji prawnej, w oparciu o którą

orzekał Sąd I instancji.		
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<p>o.o.1 Pkt III Wyroku</p> <p>o.o.2 Pkt IV wyroku</p>	<p>O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o przepisy § 17 ust 5 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 j.t.), zwracając obrońcy skazanego koszty obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Nadto, na podstawie przepisów art. 624 § 1 k.p.k.</p>	

w zw. z art.
634 k.p.k., po
uwzględnieniu
sytuacji
majątkowej
skazanego,
odbywającego
karę
pozbawienia
wolności,
zwolniono go
od obowiązku
ponoszenia
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze.

7. PODPIS

P. G. M. Ś. P. S.